Štvanice

Hapka & Horáček

Pták vylekaný slovem
vlhkými křídly máv'.
Teď v skrytu lesní rokle
se shromažďuje dav.
To ocelové ráno
má spiklenecký vzduch.
Když zvolna houstne zástup,
je kdekdo dobrodruh.
Ten přišel s halapartnou,
ten svírá žabikuch
a všichni už se těší, až udělají kruh
jak honci stád.
Koho dneska budou lesem štvát?

Pot frkajících koní
už nezakrývá stín,
sta nelítostných škorní
je kopou do slabin.
Kdo ukázal jim cestu z té úžlabiny dní,
kdo rozkázal všem pastím, ať zuby vycení?
Kdo tohle všechno spískal
a tím dal znamení?
A není snad to jedno? Tvůj pohled zkamení
a chceš se ptát:
Ach koho, koho budou světem štvát?

Když ze všech stran se blíží
– a s tím ryčným pokřikem –,
krk bezděky se svírá a rozvírá se zem.
I létající myši teď opustily krov
a následují lovce, jimž z očí blýská kov.
Už křísly jiskry zášti a hvízdly kulky slov.
Prý přibijí svou oběť, jak předtím
spoustu sov na křídla vrat.
Já tuším, tuším, koho vydali se štvát.

Už vím, že pasou po mně.
To já jsem obětí!
Tak tajím dech a tiše
se krčím v doupěti.
Když slyším lesní rohy a vidím fábory,
chci obrnit se klidem a žít – všem navzdory.
Vtom slyším smečku pomluv,
ty podlé potvory.
Jdou po mé stopě,
vyjou psi přímo u nory.
Je líp se vzdát.
Líp umřít rovnou, než se nechat štvát.

Co se to ale děje?
Ta tlupa táhne dál...
To ne mě, ale tebe
chtěj vzít si na paškál!
Vždyť říkají tvé jméno!
Ta řeč má zvláštní šmak.
Já pomyslím si: správně! Ať jen ti vytřou zrak.
Byl's odjakživa morous a vůbec divnej pták,

A proto chytnu vidle a nebo aspoň prak
a pevnej drát.
Hej hoši! Půjdu s vámi – lidi štvát.
Tak!
Půjdu lidi štvát.

Sponzor: www.srovnavac.cz - vyberte si pojištění online!